

Het einde van onschuld

Het einde van onschuld

C. Laffet

2018

Beefcake Publishing

Voor mijn ouders en hun onvoorwaardelijke steun en liefde. Wie ik ben, is dankzij jullie.

Voor Iman en Rayhana, mijn beste vriendinnen en grootste cheerleaders. Zonder jullie was dit verhaal nooit tot stand gekomen.

Ik hou van jullie.

Proloog

Ik zat in een diner thee te drinken terwijl ik mijn omgeving aandachtig in de gaten hield. Met mijn rug tegen de muur, bekeek ik nauwlettend elke klant. Ik rook de geuren van het voedsel dat in de keuken voorbereid werd. Enkele gezinnen genoten van het eten dat zij hadden besteld. Ik keek naar een jongen die net een hap van zijn hamburger nam. Hij leek acht of negen jaar te zijn. Hij schrokte met veel smaak de hamburger naar binnen. Een druppel kwijl gleed langzaam over zijn kin. Hij merkte het niet eens. Hij nam een handvol frietjes en depte ze in ketchup. Daarna stak hij de frietjes gulzig in zijn mond, sloot zijn ogen en zuchtte. Een grote glimlach lag over zijn gezicht. Hij zag er tevreden uit. Bijna... gelukzalig. Ik benijdde de jongen. Ik had geen eetlust. Ik had nooit een eetlust. Mijn eetlust was negen jaar geleden verdwenen, toen ik startte op de afdeling zedendelicten, specifiek de afdeling ‘delicten tegen kinderen’. Het was eigenlijk geen echte afdeling, eerder een taskforce, kortweg het DK-taskforce. Mijn team werd opgeroepen voor zaken die met kinderen te maken hadden, gaande van verdwijningen en misbruik tot ontvoeringen door ouders en weglopers. De taskforce werd in het leven geroepen, aangezien delicten tegen kinderen te vaak ongestraft of ongemerkt bleven. Wij onderzochten niet alleen criminele activiteiten, we probeerden ook preventief te werken.

Vijf jaar geleden promoveerde Frederik ‘Rik’ Valois, het toenmalig hoofd van de taskforce, tot commissaris van het bureau en vroeg of ik het van hem wilde overnemen. Negen jaar lang leefde ik al op automatische piloot. Ik stak regelmatig iets voedzaams in mijn mond - gewoon om te overleven, zoals je een auto vult met brandstof - en koffie, veel koffie. Omdat ik zaken zag die je eigenlijk beter nooit zou zien, liep ik rond met een gevoel van constante misselijkheid. Ik ben er ondertussen al aan gewend geraakt. Het is nu niet meer zo prominent aanwezig, alleen maar - *bijna* - te vergelijken met een onzichtbare reiziger op mijn schouders.

Mijn naam is Tiara King. Ik heb mijn naam altijd al gehaat. Mijn ouders zijn ‘moderne’ hippies, de “*wij houden van alles en iedereen*”-types. Vandaar de psychedelische naamkeuze. Ik ga zonder meer door het leven als King, of T, Tia voor mijn dierbaren. God zegene mijn ouders, maar de gelijkenissen tussen hen en mij eindigden bij de groene ogen die ik van mijn moeder heb geërfd en het gitzwarte haar waarmee mijn vader gezegend was. Dankzij hun overtuigingen heb ik pas voor het eerst vlees geproefd op mijn dertiende, toen ik samen met mijn tweelingbroer Bale - ja, mijn broer heet Bale - rebelleerde en stiekem een hamburger ging eten bij McDonald’s. Op mijn achttiende was ik een volwaardige carnivoor, hoe roder het vlees hoe liever ik het had. Mijn broer grapte soms dat ik evengoed een levende koe op mijn bord kon gooien. Het is tragisch - naargelang uit wiens standpunt je het bekijkt - dat ik op achteendertigjarige leeftijd de koe in de kast heb gehangen en liever een stuk sla of ongekookte wortel eet. Van vlees word ik ook misselijk. Ik heb criminologie gestudeerd aan de hogeschool en werk sinds mijn afstuderen bij de politie. Negen jaar geleden vroeg mijn toenmalige overste of ik interesse had in een transfer naar een andere dienst. Ik had net mijn rechercheurs-examen afgelegd en ik was geslaagd. Kort daarna werkte ik op de dienst fraude. Dodelijk saai. Ik zei ja.

Sindsdien zocht ik dagelijks sporen op van vermiste kinderen, slachtoffers van mensenhandelaars, misbruik en alles wat verband hield met die brol. Zaken over kindermisbruik belandden het meest op mijn bureau. Samen met mijn team schuimde ik het internet af op zoek naar illegaal pornografisch materiaal. Porno is op zich al heel moeilijk te verteren. *Mensen die doen alsof ze van elkaar genieten. Waar is de romantiek naartoe?* Het werd nog moeilijker als je moest kijken naar de onschuldigen die tegen hun wil om handelingen moesten stellen waarvan zelfs de duivel wakker ligt.

—

Iedereen heeft zijn of haar breekpunt. Het punt waarop de beelden te veel worden. Een mens kan maar zoveel foto's, video's en audiobestanden aan. Het was moeilijk, maar noodzakelijk. Je kon niet zomaar een video doorspoelen of een foto met een oog toe bekijken. Geloof me... dat heb ik geprobeerd. Je *moet* de beelden bekijken. En herbekijken. En pauzeren. En ook inzoomen. Je moet bij elk gezicht stoppen. Een printscreen nemen. Archiveren en proberen te identificeren. Het is niet anders voor agenten die moordzaken onderzoeken en elk gruwelijk detail moeten bestuderen. Het kijken naar de gezichtjes van kinderen is het moeilijkst. Die engelachtige, angstige gezichtjes. In gedachten zag ik ze helemaal alleen, jammerend om hun mama's. Regel nummer één: raak niet emotioneel betrokken. Ik brak die regel vaak en het brak elke keer weer mijn hart. Ik wende er maar niet aan en dat is maar goed ook, aan sommige dingen kun je beter niet wennen.

In het begin probeerde ik hun ogen te vermijden. Ze zeggen dat de ogen de spiegels van de ziel zijn - dat maakte alles nog griezeliger. Maar je moet doorbijten. Je moet naar alles kijken, anders riskeerde je iets te missen. En als je iets miste dan kon je de zaak niet afsluiten. Dan kon je de kinderen niet redden. En de slechteriken niet wegsteken. Elk detail kon van belang zijn, een reflectie van een gebouw, een glimp van een stiekeme rotzak.

Het eerste gezichtje is het ergst. Het start met een eerste schok. Zo jong. Zo breekbaar. Je probeert nog altijd die ogen te vermijden. Dan zie je het lichaam. Mager. Soms afgetakeld. Bleek. Bang. Soms vuil. Dan fluistert een duistere stem in je hoofd: *kijk naar de ogen*. En je kijkt. Dan volgt de tweede schok. Je hart blijft in je keel steken. Je adem stokt wanneer je de angst ziet. Paniek. Je slikt de gal weg en je zet dapper door. Tegen het einde van de video had je dertien kinderen 'gearchiveerd'. Van angst in de ogen tot een nietsziende, doodse blik. Na de eerste video, kwamen de foto's en de zieke rotzakken. Die zieke rotzakken die je uiteindelijk oppakte en voor wie je, dankzij de 'moderne en beschaafde maatschappij', rekening moest houden met

hun ‘burgerlijke rechten’. Sommigen hadden nog het fatsoen zich te schamen over de beelden op hun mobieltjes en hun browser-geschiedenis. Anderen waren bang. Dat gaf me voldoening. En dan had je de grootste rotzakken. Degenen die ervan genoten, en dat niet eens onder stoelen of banken staken. Dat waren de slimme rotzakken. De duivels die hun sporen het best konden wissen. Dat waren degenen die je niet achter de tralies kreeg. Zij glibberden zich een weg door de mazen van de wet, kwamen ermee weg, en begonnen ergens anders opnieuw. Nieuwe omgeving, dezelfde zieke klanten. Dat waren de gevallen bij wie je, voor je eigen veiligheid, de verhoorkamer ongewapend betrad. Eén blik op zo’n rotzak en alles knapte. Een kogel door het zieke hoofd en de wereld was een betere plaats. Maar dat kon niet. Die rotzakken hadden rechten. Zelfs als je ze achter de tralies kreeg, dan bleven ze er nooit lang. Het zou de regering te veel kosten om dat gespuis te huisvesten. Ze moesten vrijgelaten worden om plaats te maken voor de ‘echte criminelen’ - degenen die van de regering stalen, zoals fraudeurs en belastingontduikers. Verkrachters en pedofielen konden ‘hervormd’ of ‘heropgevoed’ worden. Alsof een zieke geest genezen kon worden. Eens ziek, altijd ziek. Geloof me, ik wist er alles van. Voor elk netwerk dat je oprolde, kwamen er nieuwe, ergere. ‘Antisociale’ media zorgden daar wel voor.

De meeste mensen hielden het nog geen twee jaar uit bij de taskforce. Degenen die het wel langer volhielden waren of aan de drugs of drank, of hadden hun kogels als laatste maal opgegeten.

Negen jaar is een lange tijd. Waarom doe ik het? Ik heb geen slechte jeugd gehad, integendeel. Ik heb een fantastische jeugd gehad. Nooit misbruikt geweest, niet fysiek, niet mentaal. Geen tragische gebeurtenis meegemaakt waardoor ik om wraak had gezworen. Ik ben er

gewoon ingerold en ik bleek er jammerlijk goed in te zijn. Iemand moest het doen, waarom niet ik?

Ik stond iedere dag op met de hoop dat iemand me zou bellen met de boodschap dat mijn job niet meer nodig was. Je wende er spijtig genoeg aan. Waarmee ik bedoel: je wende aan het werk, niet aan het leed. Je hart wordt afgestompt en het licht dat ooit in je ogen straalde raakt uitgedoofd, net als de ogen van de slachtoffers die je zocht. Op een dag zou ik de moed vinden om ofwel op te stappen, ofwel mijn hersenen uit m'n kop te knallen... Tot dan, bleef ik doorgaan.

Ik nam nog een slok van mijn koffie en keek naar de klok die boven de toog hing. Ik zat te wachten op mijn ex-partner, Ryan Manning. Ryan en ik patrouilleerden vroeger samen. Hij was mijn begeleider toen ik startte bij de politie. Hij had me eerder op de dag gebeld met de mededeling dat hij me wilde zien. Hij wilde niet zeggen waarom. Daarom zat ik hier. Ik haat diners en Ryan was te laat. Ik haatte het wanneer mensen te laat waren. Ik besloot nog vijf minuten te wachten, haalde mijn mobiel uit mijn zak en controleerde mijn berichten. Drie berichten van mijn moeder. Geen van Ryan. Ik stond net op het punt te vertrekken toen een gillende vrouw mijn aandacht trok. Ze stond in de parking naast een geparkeerde zilveren Renault. Ik haalde mijn wapen uit mijn holster en rende op de vrouw af. Haar hysterische geschreeuw maakte me zenuwachtig. 'Mevrouw, hou op met gillen!' Ik was kortaf. Ze zag het wapen in mijn hand en deinsde achteruit. Ik haalde mijn penning uit mijn jasje, wat haar een opgeluchte zucht ontlokte. Mijn aandacht viel op een gestalte op de grond. Een brede zwarte man lag naast de Renault. Een plas bloed had zich onder zijn hoofd gevormd. Eeningangswonde ontsierde zijn voorhoofd. Ik zag de hersenmaterie op de banden en bumper van de auto. Alleen een grote uitgangswond kon zo'n gespat van hersens produceren. Hij was onbetwistbaar dood. Toch hurkte ik naast het

lichaam om zijn pols te controleren. Standaardprocedure. Ik zuchtte. Daarom was Ryan te laat. Hij was druk bezig met sterven op het asfalt.

Ik draaide met mijn ogen. ‘Ik weet niet waarom Ryan op zijn rug op de parking lag van de diner.’

‘Waarom hadden jullie afgesproken?’ vroeg rechercheur Dewitte. De grootste idioot van de afdeling moordzaken stond mij te ondervragen als een crimineel. Gelukkig was ik te afgestompt om er echt iets bij te voelen. Misschien enkel wat milde irritatie.

‘Als ik wist waarover het ging, dan had ik niet met Ryan afgesproken in de diner. Dan had ik helemaal niet met hem afgesproken. Dan hadden we de zaak al besproken via andere kanalen.’ Sarcasme was mijn beste vriend.

Dewitte haalde gefrustreerd een hand door zijn haar. ‘Kun je geen gok wagen?’

Ik trok mijn wenkbrauwen op, in een - zo hoopte ik - heel neerbuigende blik.

Op dat moment stormde commissaris Valois de ruimte binnen. ‘Wat moet dit betekenen?!’

‘Commissaris, ik ben net met de ondervraging begonnen.’

Leugenaar.

‘King, met mij mee!’

Ik kwam snel overeind en volgde Valois naar buiten. Hij draaide zich nog even om, en zei op heel dreigende toon: ‘Als je nog eens zonder mijn toestemming een van mijn rechercheurs ondervraagt, dan sta ik niet in voor mijn daden!’

Hij sloeg de deur dicht en beende behendig de afdeling moordzaken uit.

‘Dat was een knap staaltje intimidatie.’

Valois ging achter zijn bureau zitten en grijnsde. ‘Ik heb dat altijd al eens willen doen.’

‘Iemand uitkafferen? Dat doe je dagelijks.’

Hij legde zijn benen op de tafel. ‘Nee, ergens binnenstormen alsof ik de baas ben.’

Ik ging tegenover hem zitten. ‘Je bent ook de baas.’

‘Dus Manning is dood.’ Hij zuchtte verdrietig.

Ik knikte, maar zei niets.

‘Dat is rot.’ Hij keek uit het raam terwijl hij zijn handen voor zijn borst kruiste. ‘Waarom had je met hem afgesproken?’

‘Hij had me een bericht gestuurd.’

‘Zei hij ook waarover hij je wilde spreken?’

Ik schudde mijn hoofd.

Hij bracht zijn voeten weer naar de grond en boog voorover. ‘Ideeën? Theorieën?’

‘Geen enkel idee. De laatste keer dat ik Manning heb gezien was drie jaar geleden op een barbecue van een gemeenschappelijke vriend. Hij werkte toen als privédetective voor een groot bedrijf. Hij leek me gelukkig.’

Valois greep zijn adressenboek en zocht een nummer op. Hij haalde zijn mobiel uit zijn broekzak en vormde het nummer. ‘Commissaris Valois hier, ik wil dat het onderzoek naar Mannings dood wordt overgedragen aan Romanov. Ik stuur iemand om het onderzoek te versterken.’ Hij haakte af en keek me doordringend aan. ‘Ik wil niet dat een prutser zoals Dewitte zich met een onderzoek van een van ons bezighoudt. Jij gaat Romanov helpen.’

‘Ik? Ik weet niets van moordzaken.’

‘Moordzaken, fraude, zeden, het principe is hetzelfde. Zoeken naar de puzzelstukken en ze dan op de juiste plaats leggen.’

‘En mijn andere onderzoeken dan? Mijn team en ik zijn net een bende op het spoor.’

‘Combineer beide, King. Jij hebt vier jaar met Manning samengewerkt en hij heeft jou als laatste gecontacteerd. Jij kunt inzicht geven in het onderzoek.’

Ik was er niet blij mee, maar ik kon niet weigeren. Manning en ik waren ooit vrienden geweest.

‘Goed. Ik zal doen wat ik kan.’

Drie weken later hadden we nog steeds niets. Mannings moord eindigde op de groeiende stapel onopgeloste zaken.

Hoofdstuk 1

Het busje, waarin ik samen met twee van mijn teamgenoten zat, was heet. Ik trok mijn jasje uit en hing het over mijn stoel. Samar Hidawi en ik hielden de schermen in het oog. Moji - echte naam: Maurice Jimmy Morales - zat met zijn rug naar ons toe, dossiers door te nemen en foto's te bekijken. We hadden weinig ruimte en we hadden het warm. Buiten stond de rest van mijn team te patrouilleren. Moji pufte en veegde het zweet van zijn voorhoofd. 'Zijn we zeker dat Ranzige Rice in dat huis zit?'

Randy 'Ranzige' Rice was een van de personen die we in het oog hielden in verband met pedo-pornografische distributie. Volgens een van mijn informanten was Rice een hoofddistributeur en leefde hij in het huis dat we momenteel aan het surveilleren waren. 'Ik ben er niet zeker van, maar mijn informant zweert dat hij hier zit.'

'Je informant kan maar beter gelijk hebben.' Samar gebruikte een van de surveillance-foto's om zichzelf koelte toe te wuiven.

'Mijn informanten weten beter dan tegen me te liegen.' Ik had namelijk niet veel geduld met leugenaars. Zo had ik laatst een van mijn informanten 'per ongeluk' uit het raam geduwd - geen zorgen, hij had enkel twee gebroken benen.

Beweging in een van de ramen van de eerste verdieping trok onze aandacht. 'Wat was dat?' vroeg ik. Moji draaide zich om en bekeek het scherm. Iemand kwam voor het raam staan. 'Dat lijkt me Ranzige Randy te zijn.'

'We hebben hem,' zei Samar triomfantelijk.

Ik greep mijn radio. 'Teams twee en drie, verdachte gesignaleerd aan de oostkant van het gebouw op de eerste verdieping. We gaan erop af op mijn signaal.' Ik nam een kogelvrije vest en een geweer uit de voorraadkist. Samar en Moji volgden mijn voorbeeld. We sprongen uit de bestelwagen en liepen met opgetrokken wapens naar de voorkant van het huis. 'Team drie blijft bij team één.' Dat waren wij. 'Team twee positioneert zich aan de achterkant.'

Ik gaf team twee tijd om de achterkant te bereiken. Moji had een ram in zijn hand. ‘Allemaal klaar? Eropaf! Nu!’ Moji duwde de ram, met al zijn kracht, tegen de deur. De deur barstte open. Ik gebarde naar Seth Hagan van team drie om achter te blijven en eventuele weglopers tegen te houden. ‘Politie!’

Een gewapende man, die in de hal stond, richtte zijn wapen op ons. Samar schoot hem zonder aarzelen neer. Ze liep snel en behendig naar de man toe en raapte zijn wapen op. Hij ademde nog. Moji doorzocht samen met Tim de woonkamer. Ik ging met de rest van het team de trappen op. We doorzochten elke kamer grondig. Team twee kwam ons kort daarna een handje helpen. Ik naderde de kamer waar we Rice hadden gespot. ‘Ogen open en voorzichtig zijn,’ fluisterde ik. Moji en ik gingen elk aan weerszijden van de deur staan. Moji greep de deurklink. Toen hij deze omdraaide, werd de deur verbrijzeld door kogels. ‘Zoek dekking!’ schreeuwde ik. Iedereen liet zich neervallen. De schoten bleven maar komen. ‘Blijven liggen!’ Plots stopten de kogels met vliegen. Randy was ofwel zijn wapen aan het herladen of anders had hij geen kogels meer. Hoe dan ook, dit was het moment om door te breken. Ik trapte moeiteloos de toegetakelde deur open en drong snel de kamer binnen. Ik zag een gestalte, ineengedoken achter het bed. Rice! *Geen kogels meer.* ‘Politie! Leg je wapen neer!’

Mijn team stormde de kamer binnen en omringde Rice.

‘Niet schieten!’ Rice gooide zijn geweer op de grond en zwaaide zijn armen in de lucht. Het liefste had ik hem ter plaatse ‘per ongeluk’ neergeknald, maar hij was ‘maar’ een kleine vis in een poel met grotere vissen. Met kleine vissen kon je grotere vangen. Regel twee: je moest geduldig zijn. Ik moest aan het geheel denken en ervan uitgaan dat Rice niet alleen handelde. Ratten hadden meestal een nest.

‘Leg je handen achter je hoofd en haak ze in elkaar vast.’ Hij deed wat ik zei. Moji raapte zijn geweer op. Tim ging achter Rice staan. ‘Op je knieën!’ blafte hij streng. Tim was een grote, gespierde man

met een nors gezicht. Rice deed onmiddellijk wat hij zei zonder tegen te sputteren. Tim boeide hem terwijl ik hem zijn rechten voorlas. Ik vond persoonlijk dat hij geen rechten verdiende, maar ik maakte jammer genoeg de wetten niet. Als ik hem zijn rechten niet voorlas dan kon dat later als procedurefout gezien worden en ik wilde Ranzige Rice in de gevangenis zien. Ik gaf opdracht het huis af te zetten voor onderzoek.

‘Baas!’ Ik draaide me om. Samar wenkte me. Ze had een zure uitdrukking op haar gezicht. Mijn hart zakte in mijn schoenen. Die blik betekende meestal dat er iets zieks in het huis lag. Iets waardoor de misselijkheid in mijn maag enkel zou toenemen.

‘Wat is het?’

‘Er is een kelder.’ Er was altijd een kelder.

Ik haat kelders.

Hoofdstuk 2

De kelder was klein, stoffig en donker. Drie vuile matrassen verrieden de aanwezigheid van meerdere personen. Metalen kettingen hingen aan de muur. Een camera stond gericht op de matrassen. De stank van uitwerpselen en urine was overweldigend. Ik keek vermoeid toe terwijl de forensische rechercheurs naar sporen zochten. Valois stapte de kelder binnen en ging naast me staan. ‘Wat voor hel heeft zich hier afgespeeld?’ mompelde hij.

‘De matrassen hangen vol met vlekken. In die hoek staat een emmer. Ik hoef je niet te vertellen wat daarin zit.’

Valois haalde zijn hand over zijn gezicht en zuchtte diep. ‘Enig idee wie hier heeft “gewoond”?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik vrees het ergste, baas. Ranzige Randy staat bekend om zedenfeiten tegen kinderen.’

Iemand van de forensische recherche had iets gevonden. Hij deed het object in een plastic zak.

‘Wat heb je daar?’ vroeg Valois.

‘Een kinderschoen, baas.’

En daar was het. Bevestiging van wat we al wisten, maar waarvoor we stiekem een andere uitkomst hadden gehoopt. Valois verliet de kelder. Ik volgde hem. ‘Waar is Randy nu?’

‘Onderweg naar het bureau. Ik heb Moji en Tim opdracht gegeven hem in de put te gooien.’ De put was een stoffige, claustrofobische ruimte die we reserveerden voor bezoekers zoals Randy. De put had geen ramen, afgezien van een klein beveiligingsglas, en was gelegen in de kelder van het politiebureau. De ironie ontging me niet.

Hij keek me ernstig aan. ‘Doe wat je moet doen.’

Wat hij eigenlijk wilde zeggen was dat ik geen rekening hoefde te houden met Randy’s burgerlijke rechten. Wat ik trouwens voor dit soort beesten eigenlijk nooit echt deed.

‘Altijd toch?’

Randy keek me met zijn rattenogen aan. Hij zweette overvloedig dankzij de spot in de put, die we voor de gelegenheid op zijn gezicht hadden laten schijnen. Zijn handen waren aan de tafel geboeid. Ik ging tegenover hem zitten.

Hij mompelde iets.

‘Wat zeg je?’

‘Ik heb recht op bijstand.’

‘Mensen met panne hebben recht op bijstand en dat is als ze al aangesloten zijn.’

‘Wat?’ Randy was zenuwachtig. ‘Ik bedoelde rechtsbijstand.’

‘Rechtsbijstand is bedoeld voor mensen.’

‘Ik ben een mens!’ riep hij verontwaardigd.

‘Jij bent allesbehalve menselijk, Randy.’ Mijn stem bleef rustig en gelijkmatig. Ik had doorheen de jaren de ‘gekke blik’ geperfectioneerd. Elke zichzelf respecterende agent had een gekke blik. Ik had gemerkt dat een gekke blik in combinatie met een zachte toon mensen het schijt aanjaagde. Ik hoopte dat Randy buikpijn had. Ik grijnsde. ‘Denk je echt dat *jij* menselijk bent, Randy?’ Gekke blik, zachte toon en het herhaaldelijk bij de naam noemen, het geheel bracht je dichter bij de jackpot.

‘Ik zeg geen woord meer tot ik een advocaat mag bellen.’ Hij kruiste zijn armen, in de hoop er onbevreesd uit te zien, maar zijn natte oksels verraadden hoe ongerust hij werkelijk was.

‘Normaal zou ik nu zeggen, “dat is je goed recht, Randy”. Maar omdat ik je niet beschouw als een mens - en enkel mensen hebben dat recht - ga ik het niet zeggen.’ Ik kwam overeind. Zijn angstige ogen volgden nauwlettend elke beweging die ik maakte. ‘Ik stel het volgende voor: jij zegt mij wie er allemaal in die kelder zat, plus waar ze nu zijn, en je behoudt je vingers.’

‘D-dat kun je niet maken!’ Randy begon te stotteren. Om mijn gekke blik kracht bij te zetten, vertrok ik mijn gezicht in een valse glimlach en ging ik naast hem op de tafel zitten.

‘Dat kan ik wel en dat zal ik ook doen.’ Ik keek naar de camera in de hoek. ‘Mojj, zet die camera af en wis de band, alsjeblieft.’ Die camera stond alleen maar voor de show in de put. Hij werkte niet. Ik keek weer naar Randy en legde mijn hand op mijn holster. Randy deinsde terug. Ik lachte zachtjes. Een diepe lach. Een lach die hem rillingen bezorgde. ‘Maak je geen zorgen, Randy, met kogels kan ik je vingers niet afsnijden. Daar heb ik een scherp mes voor nodig, zoals hetgeen dat ik in mijn enkelholster bewaar.’ Ik boog voorover zodat mijn neus bijna de zijne raakte - geen zorgen, ik zou hem nooit durven aanraken. Hij probeerde zo ver mogelijk, dus zo ver als zijn geboeide handen hem toelieten, naar achteren te leunen. Ik legde een hand tegen mijn oor, alsof ik hem niet goed kon verstaan. ‘Wat zeg je? Wil je je vingers houden?’ Randy knikte.

‘Zeg ja, Randy, gebruik je stem.’

‘J-ja.’

‘Goed, dan vraag ik het nogmaals. Wie zat er allemaal in de kelder en waar zijn ze nu?’ Mijn mobiel zoemde kort. Ik keek naar het scherm.

Samar:

SD-kaart gevonden in de camera. Op het eerste gezicht zijn het beelden van drie verschillende minderjarigen. Alle drie mannelijk. Zwart. Leeftijden tussen zeven en dertien. Tim en ik starten identificatie.

Ik verstrakte de greep om mijn mobiel en onderdrukte een gevoel van razernij. Dat had ik wel vaker. Razernij kon op elk moment vat op me krijgen. Waarschijnlijk omdat ik de machteloze woede die me overkwam, omwille van de situaties van de slachtoffers, opkropte. Ik moest die woede opkroppen, anders kon ik mijn werk niet doen. Psychologen zouden hier waarschijnlijk wel iets over te zeggen hebben.

‘Waar zijn de jongens?’

‘Hoe-?’

‘Hoe ik het weet, over de jongens? Je hebt een souvenir achtergelaten in je kelder. Dus je vliegt sowieso de bak in. In wat voor gevangenis je belandt, dat hangt af van hoe goed je me helpt.’

‘Ik weet niet waar de jongens zijn.’

Ik wandelde voorzichtig terug naar mijn stoel. Innerlijk kookte ik. Ik wilde iets kapotslaan, maar ik kon me beheersen tot ik op mijn stoel zat. Ik legde mijn been op tafel en trok mijn broekspijp naar omhoog. Ik haalde het mes uit de holster en speelde ermee. Randy ging uit zijn dak. ‘Ik blufte niet toen ik over mijn mes sprak,’ waarschuwde ik.

‘Ik zweer het je, ik weet het echt niet!’

‘Weet je wat ze met mensen zoals jij in de gevangenis doen? Ze zorgen ervoor dat je dezelfde ervaring meemaakt als je slachtoffers. Wil je dat ik je bij de zware jongens laat opsluiten?’ Ik legde het mes op tafel en keek hem strak aan. ‘Ken je het verhaal van Johnny Debruyne?’ Hij schudde het hoofd. ‘Hij was zoals jij. Hij wilde ook niet meewerken. Beweerde dat hij niets wist, terwijl we wisten dat hij loog. Dus hebben we hem in de zwaarst beveiligde gevangenis van het land opgesloten, terwijl hij op zijn borgzitting wachtte. Want dat kan ik regelen. Veel mensen hebben een hekel aan zedendelinquenten, vooral agenten. Soms verliezen we gewoon hun documenten, vooral voor de start van het weekend.’ Ik zweeg even en liet mijn woorden tot hem doordringen.

‘Wil je weten wat er met hem is gebeurd?’

Randy slikte zwaar. ‘Wat?’

‘Ik weet niet juist wat er zich heeft afgespeeld binnen de gevangensmuren, maar ik kan je wel zeggen dat de gevangenen hem met open armen hebben ontvangen.’ Ik legde een vinger tegen mijn lip alsof ik nadacht. ‘Ik weet niet goed hoe ik je Johnny’s toestand moet omschrijven. Laten we het houden op het feit dat dokters van over het gehele land hun kennis hebben moeten bundelen om voor hem een nieuw “onderstel” te bouwen. Ik kan me echt niet inbeelden

wat ze allemaal met Johnny gedaan hebben om zijn “onderstel” zodanig te beschadigen dat een resem aan specialisten hem moest heropbouwen. Johnny Debruyne is er ene voor in de medische boeken.’

Randy’s ogen werden groot. ‘De mannen van Charlie zijn ze komen halen!’

De haren aan de achterkant van mijn nek kwamen overeind. ‘Charlie Smulders?’

Randy knikte ijverig. ‘Ja, hij!’

Daar had je het, een grotere vis. ‘Weet je waar hij is?’

‘Nee, ik zweer het je! Ik weet het echt niet! Hij is ze vier uur geleden komen halen!’

Een uur voor we met de surveillance waren gestart.